

מרחבי תבל ליום ההילולא (גם גוטה הקדימה של המברך נכתב בהוראות). באמירות המשניות שבתפילת ערבית התחל בקהל במשנת "מקוה שיש בו". במקומות רבים בתפילה בכלה.

בשעה 2 נסע לאוהל חור מאוחר, עשרים דקות אחר השקיעה, והתפלל מנהה במהירות, אך במרכז חורת הש"ץ, באמירת יזילירושלים עירך, בכיה הרבה. התפללו ערבית, ושעתהים אח"כ, בשעה תשע בערך, נבנס להתוועדות. כשנכנס ניגנו "אנ' לאלאקים". אח"כ ציווה לנו את הבינווי, אח"כ אמרمامר ר"ה "באתני לגני" ואח"כ דבר קצת עם יהודים.

את הרוב יהושע קארוף שאל מדרוע אינו אומר לחוים: "אנ' פאריז אוי בא איר אוא מהנאג?". בשענה הר"י קארוף: "מיגיט ניט", השיב לו בשוחוק: "אנ' פאריז ווארט מען בי מיגוט?". בעבר ומן אמר לו שאנשי פאריז ימנו מישחו שייחל להם לחיים, ויחיל הר"י קארוף. אחד אמר לחיים ובקיש "או די אסורים פון רוסלאנד זאלן האבן א גאולה?", והשיב לו: "בקזרוב".

אחר השיחה הראשונה היו עוד כחמש שיחות. ציווה לנו את ניגוני הרבנים, החל מניגון ג' בבות (הבעש"ט, אדרה"ז) והרב המתגיד, כן הורה לנון "קול בעיר", ואמרה: "איובי עס אווי דא אימיצער וואקס איז געווין אין ליינינגראד רפ"ז נאכן פארכערונגגען פון רביין האט מען זיך אַפְּגָעַשְׁטָעַלט פארכערונגגען, האט מען דאמאלט געונגגען דעם ניגון". ציווה לרבי שמואל זלמנוב שבתיכילה יאמר רך התיבות בלי ניגון, "ביבדי מיזאַל וויסן זעגן וואקס עס רעדט זיך". ישם באלו שלאלכחים היא ציבורית ובמילא כו' (ראה בפניהם הספר ע' 148 ואילך) וסיטים (ראה שם וריש ע' 166) אפשר וועלן זאַק להחאים די וואקס האבן א שיקות צו דעתם והוכיר הרבה בשמותיהם, שוה יטול עבר עירו, ביהכנ"ס וכו', ואומר דא' ויינען דאן פאראן די בחוזים

עומד לנגידו', ושהצ"ע אמר שעוזו דזוקא ברבבי תורה אבל בניגון אין זה בכ"ף הדמיון, וסיפור שכאשור ציווה הצ"ע לנון את ניגון אדרה"ז אדרה"ז הסתכל הקהל לראיות אם אדרה"ז עומד לדידו. כאשר כ"ק אדרמויirs שליט"א דיבר בעניין זה היו פניו הק' חיורות כסיר, וראו שידו הק', שהניחה על השולחן, רעדה. אח"כ ראה בפנים הספר ע' 104-6) התחל לדבר בעניין המאמרים של הרבים או דארען האבן זיך זיך אריין געשטעלט מיט זיער גענעצע עצמיות, וכאשר מתבוננים כי א' במצוותו ובקרוב הגודל שנתנו לנו דרא"ת, הנה יפעול ביטול, כמובן כמובא בהאגרת קטנותי שלח חסר פועל ביטול, והמשיך לומר שאף שבצעם אין אנו שיוכים אבל מ"מ או מען לערנט די מאמורים וואקס מהאט אונז געגעבן, מהארעועט אויף פארשטיין נאך מערעה, דאס אוי די ערשתע טרעפ אויף ארייניכאפאן זיך אין וואגן, און או מען איז שווין אין וואגן, איז פארט מען מיט מיטן וואגן, ואין נפ"מ דער איינגענער מעב, מידאך זיך נאך אנהאלטען אין דעם וואגן און יטמולט איז דאייעדים דא קראטשאמאקו און נאך וויטער עד ביתה הנואל ב"ב. (שיחה זו הי' בהתרgestות מאדר).

נ' ה' דחנוכה: הימים קובלו התמים דמי חנוכה מכ"ק אדרמויirs שליט"א (זה כבר בשנה של-פי ציווי כ"ק אדרמויirs שליט"א אומרים התלמידים בכל יום ה' פלפול, ובכל פעם אמר מרישחו אחר, בעבר כמה חודשים שאל אם החידושים שאומרים התלמידים ראיים לדפוס, אך יותר לא דיבר מזה. בשראה שלא מתעסקים בזה, אמר שרואו שירפיסט קווץ הדורי תורה מהتلמידים, וכעת עומדת עניין זה על הפרק).

ש"ט בא, ח' שבט: בסיום אמרת ההפטורה בכלה מאד.

יוד' שבט: כ"ק אדרמויirs שליט"א הורה שלעת מנהה שקדום יוד' שבט בבר יהי על הכול נסחה המברך שלוח לאניש שי' בכל

"מיהאט דארך גערעדט, (הכוונה בשיטת יוד שבט) בענין ימים יוצרו, זאלסטו היינן די ציעיט, לערגען אסאך חסידות און אסאך נגלה, איך מײַן פשוט היינן די צייט". אח'יך אמר: "עס אויז דארך פאראן לבושים אויך אין חייצנויות, איך מײַן פשוט גשמיוט/דיקע לבושים", ודייבר על ההקפדה על הלבושים, עצוץ החנילים, וסימן: "און דאס ווועט העלפן אויך צו פשמיוט/דיקע לבושים". אח'יך שאל אותו אם הניה בבר על הכתב את המאמר ר'ייד שבט, והוסיף: "איך וואלאט אים וועלן האבן מוצאי שבת".

שפ' שקלט, שבת מברכיהם אדר: התהתוועדות בשבת החלה בשעה אחת והסתימה בשלוש. באחת השיחות אמרה: "היינט אויז דארך שבת מברכיהם אדר, משנכנס אדר מרבים בשמה דארך זיין ניכר, אין זאנן לחיים אדרער אין א פריליבן ניגון אדרער אין טאנצען", ומיד ניגנו ניגון שמח וכ"ק אדרמור שליט'א הראה בידיו ה'ק, שניגנו בחיות יותר וירקדו על מקום.

שפ' צורה, יג אדר: כ"ק אדרמור שליט'א צווה שייעשו קידוש בבית-הכנסת, ואמר למסור לבחורים שיחזור בענין "זכורה".

טווים: התהਊדו בחצאר, ובשעה תשע נכנס כ"ק אדרמור שליט'א ושאל אם יש מנין שנטלן ידים, וגם הוא נטל ידיו ה'ק. צווה לנגן, ואמר מאמר ד"ה "ויהי אומן" במשך בחצי שעה. אחריו אמר שיחוח, ואח'יך אמרו: "מיהאט דארך אפגערעדט שעדריך להיות בעופעל ממש, אעכ'וב' שמחה ולחיים", ושצריך "ארײַנְכָּפָּן היינט". צווה להרבה לומר לתהוים, ובכוסות גודלים, ולרבים גם מגן בעצמו. צווה שהבחורים יגנו ניגון שמתקה, "און אויר ווועט באויזין וואס אויר קאנט", לא כל קר בניגון כי אם בשמחה. בעטה הניגון ניגש אחד מזקני החסידים אל כ"ק אדרמור שליט'א, ואמר שמקיון שידוע שפורים הוא יום מסוגל למפלת שונאי ישראל, ובימינו אלה סובלם אחינו בני

וואס גיעין חורין חסידות זאלץ זיין זאגן פאר די שולץ, ואח'יך אמר און די אנדערע זאלץ זאגן און טעמיים.

בטוף התהוועדות אמר, אויב עס אויז נאך פאראן משקה זאלץ צוטילץ די משקה ווועט מען אגען פאראענידיקן, וথיכה ער שפקס כל הייש', ואמר במאפ' נו מהאט שווין פאראענידיקע, אחרי הברכה האחרונה אמר (לעיל שם סי' 570) אורות שוואו שנה השלישית ודיבר בענין ערלה וכו'.

בכל דרי ב'יך אדר'יש בשמה עצומה שעידיין לא הי' בזאת, ובפרט בויז'ר שבט ווילט מפורים, (ויתיר) באמצע איזה שיחה אמה איך וויס ניט צי איך דארך דאס אויך זאגן אבער די גمرا זאגט).

בשניגנו הרי ב'יך אדרמור שליט'א מורה שניגנו יותר בחיות והכל ורקדו על מקום. די קול גדול והזאל לא יכול להכיל את כולם. העזיפות היהתה גROLAH ואחרות הצללו. בטוף התהוועדות צווה לנון כי' בשמהה' ושאל מודיע מגנינים שלא בחיות, וניגנו תיכף בחיות רבת, ואח'יך אמר: "א גווען יויט בי צויזיטש חסידייע התהוועדות", התהוועדות הסתיימה בשעה 4 לפנות בוקר, בשיצא המשיך הקהיל לרקוד משך זמן רב ליד חדרו.

לי' שישי, אויד לייד שבט: התי' يولא בהן נכנס ליחידות לדגל יום הולדתו, וכ"ק אדרמור שליט'א הורה לו: א) עלות ל תורה בשבת שקדם יום ההולדת. ב) לחזור דאי'ה הולכים התלמידים, לפי ציווין, לחזור דאי'ה בתה-כנסיות) ג) ביום ההולדת לחתת כמה סנט לערקה קודם תלילות שחרית ומנחות. ד) למגור אמרית ספר תהילים במשך היום. ה) ביום ההולדת לחזור קודם התפללה מאמר או פרק תנייא. אחר שגמר לומר ואת שאל את התי' הנייל אם יוכור מה שאמר, ושתק, ושהק ואמר לו: "גע, ביסט דארך א חוויה". אח'יך אמר: